

българи. Това го намираме напр. въ охридския ржкописъ № 196, отъ XIV в.: *ѡли сѧ късѣмѣтиѡмѣ клѣѣ сѣти твоѣ сѣрѡдинѣѣ ѣдннорѡднѣѣ ти жѣзѣкъ блѣгарѣскѣѣ, ѣѣ помосѣ дрѣжакнѡмѣ цѣрю нашѣмѣ¹⁾*. Това срѣщаме и въ множество други ржкописни пролози.

Всички по-късни писатели, които сѧ се докосвали до паметъта на св. Ивана Рилски, сѧ признавали българското му потекло. Така е въ житието на светеца, писано отъ търновския патриархъ Евтимия, който между друго казва: *благѣнагѡ ѣѣко сѣгѡ родѣтелѣѣ блѣгочѣстѣѣѣѣѣ по късѣмѣѣ вѣшж, блѣгарѣ же рѡдомѣ²⁾*. Както ще видимъ по-надолу, и сѣрбитѣ славятъ св. Ивана като българинъ. Такъвъ най-сетнѣ го знаятъ и гърцитѣ. Никодимъ Светогорецъ нарича св. Ивана „синъ на благочестиви и добродѣтелни родители, отъ български родъ“ (*Ἰὶδς γονέων εὐσεβῶν καὶ ἐναρέτων, Βσλγάρων κατὰ τὸ γένος. — Νικ. Ἀγιορείτου, Συναξαριστῆς τῶν δώδεκα μηνῶν τοῦ ἐνιαυτοῦ. Ἐν Βενετίᾳ 1819, I, 172*).

993 г.

№ 9.

Прѣспа.

Единъ отъ най-бѣлѣжититѣ старобългарски паметници е така наречениятъ Самуиловъ надписъ отъ 993 г. Той билъ поставенъ отъ българския царъ Самуила за споменъ на своитѣ родители Никола и Рипсимия и на брата си Давида. Намѣри се въ с. Германъ, въ западномакедонската покрайнина Прѣспа, дѣто на островъ Ахилъ е била извѣстно врѣме столицата на българитѣ. Паметникътъ е не само най-стариятъ познатъ камененъ надписъ съ славѣнско писмо; той е сѣщеврѣменно и най-вѣренъ бѣлѣгъ за българския характеръ на езика и писмото, употрѣбжавани въ западна Македония прѣзъ X вѣкъ. Бѣлѣжки за надписа се дадоха въ Извѣстія рускаго археол. института въ Константинополѣ IV, 1—20, и въ моитѣ Български старини изъ Македония, стр. 24—26. Тукъ слѣдва намалена снимка отъ надписа на паметника, който се пази въ

¹⁾ Йор. Ивановъ, Български старини изъ Македония, стр. 110. Въ по-късни рѣписи, сѣрбски рѣписвачи прибавили къмъ думата българи и сѣрблѣ, за които сѣщо така да се моли светецътъ.

²⁾ Пакъ тамъ, 118.